

Erasmus + mobilitás beszámoló

Város: Hága (Hollandia)

Intézmény: Conservatorium den Haag

Név: Molnár Anna

Időtartam: 2016.09.05 - 2017.01.27

Molnár Anna, a Zeneakadémia master másodéves hallgatója vagyok, oratórium és dalénekművész szakon. A 2016/2017-es tanév első félévét töltöttem az erasmus program keretében Hágában, Hollandiában.

Már régóta gondolkodtam, hogy ezt a lehetőséget meg kell ragadni, de most alakult úgy, hogy belevágtam. Tudtam, hogy akár 1 évet is maradhatnék, de mivel júniusban lesz a diplomakoncertem, úgy döntöttem, nem szerencsés a második félévet is kint töltenem, itthon szerettem volna készülni nyugodtan a nagy eseményre.

Összességében nagyon örülök, hogy átélhettem ezt az élményt, rengeteget tanultam, mind szakmailag, mind emberileg. Azt gondolom, hogy még ha valakinek szakmailag nincs is jó tapasztalata, kárára senkinek sem válik egy félév külföldön töltött idő.

Már magából abból tanul az ember, hogy külföldön él, negatív, pozitív élményekből egyaránt. Én születésem óta a családommal élek, jelenleg édesanyámmal. Budapesti vagyok, így anyagi okokból természetesen még nem költöztem el otthonról. Közel 28 évesen ez nem a legjobb talán, de nekem így alakult az életem. Viszont ez egy remek első lépcsőfok volt az elszakadásra, az önálló életbe való belekóstolásba. Sosem éltem albérletben, nem tanultam meg, hogyan álljak ki magamért, harcoljak az igazamért, és bár elég sok negatív tapasztalatom volt a főbélrómmal, ennek ellenére örülök, mert jó lecke volt. Ráadásul még keményebb lecke is volt, mintha itthon éltem volna át, hiszen az ember védtelenebb egy idegen országban. Tehát úgy érzem, sokat értem személyiségben, önállóbb és magabiztosabb lettem.

Természetesen a nyelvi készségek fejlődése is nagy hozadéka volt a kintlétemnek. Hága több, mint 60%-a nem holland, ez az arány az egyetemen talán még nagyobb. Szinte alig hallottam holland beszédet, fantasztikus érzés volt elvegyülni a rengeteg különbözőféle nyelvek kavalkádjában. Azt pedig talán mondanom sem kell, hogy angolul mindenki nagyon jól beszél. Nem csak az egyetem tanulói (az órák is angolul zajlanak), hanem a buszsofőr és a büfés bácsi, mindenki. Össze kellett szednem magam, hiszen bár több, mint 10 éve van középfokú nyelvvizsgám angolból, illetve a párommal angolul kommunikálunk lassan 1 éve, a szókinccsemen bőven volt (és van) mit fejleszteni. De sokat lazultam és sokkal magabiztosabban, bővebb szókinccsel beszélek.

Érdekes embereket ismertem meg, barátságokat is kötöttem, bár nem volt olyan jelentős társasági élet. Ezt kicsit hiányoltam az ottani egyetem részéről, hogy egy Facebook-csoport, semmi nem volt az erasmus hallgatóknak (egy palacsinta- délutánon kívül). Persze valamennyire aktivizáltam magamat, de nem volt könnyű és nem is volt olyan szociális életem, mint itthon. Persze ez természetes. Az is közrejátszott, hogy nem vettem fel olyan sok órát: három egyéni és három csoportos órából volt. Egyrészt tudatosan alakítottam így, mert már kint elkezdtem tanulni a diplomakoncertem műsorát és nyugodtan szerettem volna ezt tenni. Másrészt pedig mint master másodéves, eleve itthon sincsen sok órából. Ráadásul úgyis tudtam, hogy mindig lesz majd valami plusz dolgom, kamarázni fogok, stb. És ez szerencsére így is lett. Énekeltem az *Early Music Open Stage* keretein belül egy Bach-kantáta áriát, részt vettem *Frans Fiselier* német lieddal foglalkozó *lied class*-án, illetve volt szerencsém *Peter Kooij* kurzusán énekelnem, *Dorothee Miels*-től órát vennem. De az egyik legnagyobb élményem a *Poppea megkoronázása* operaelőadásunk volt *Michael Chance* vezetésével. Mondhatom talán, hogy az egész erasmus legnagyobb élménye ez volt. Ez volt az egyetlen projekt, amire elő tudtam énekelni, ráadásul kézenfekvő is volt, hiszen tavaly Valletto szerepét már énekeltem itthon a Müpában, Vashegyi György vezényletével és Geréb Zsófia rendezésében. Így természetesen erre a szerepre énekeltem elő, de érdekes fordulatot hozott az élet: Michael Chance azt mondta, ő engem Ottavia-nak képzel el. Az meglepő és rendkívül megtisztelő is volt. Mindig álmodoztam erről a szerepről, hiszen ez is mezzoszoprán, de a szöges ellentéte a tinédzserfiú Valletto-nak. Egy drámai királynő szerepe. Persze ez azt is jelentette, hogy meg kellett tanulnom egy új szerepet, ami rengeteg plusz

munka volt (főleg mivel scenírozva adtuk elő), de ugyanakkor élvezetes, és nem utolsó sorban úgy jöttem haza Hágából, hogy egy szereppel többet tudok, ami hatalmas előrelépés. Rendkívül izgalmas volt ezt a szerepet énekelnem, teljesen új dolgokat fedeztem fel önmagamban, mind a személyiségemben, mind a hangomban. És természetesen nem utolsó sorban hatalmas élmény volt Michael Chance Művész Úrral együtt dolgozni. A próbaidőszak alatt sokszor fel sem fogtam, hogy azzal az emberrel dolgozom napi 8 órát, akivel például Gardiner vett fel Bach alt szólókantátákat lemezre. Hihetetlenül sokat tanultam tőle, színpadi játék, jelenlét, szerep megformálás terén.

A többi tanáram is sokat adtak. Két énektanárom is volt, ami elsőre furcsa lehet, itthon kevésbé szokás. De azt gondoltam, hogy már nem vagyok teljesen kezdő, illetve csak félévéről van szó, így nem árthat. Úgy fogtam fel, mint egy féléves mesterkurzust. Nem volt könnyű, főleg az elején, hiszen kapásból nem csak egy, hanem két új tanárom is volt, de aztán belerázódtam. Rita Dams-tól és Gerda van Zelmtől is sokat tanultam. Nagyon érdekes, hogy bár mondtak olyan dolgokat, amiket itthon is hallottam már tanáromtól, de amikor egy más országban, más környezetben hallja az ember, teljesen új értelmet tud nyerni. Ami nagy hatással volt még rám, az a *group lesson*, tehát a csoportos ének óra. Ez kár, hogy nincs itthon! Minden héten ki lett választva két növendéke a(z egyik) Tanárnőmnek. De mégsem úgy kell elképzelni, hogy egy ének óra, amit a Tanárnő növendékei passzívan meghallgatnak, hanem ez egy interaktív óra volt. Véleményt is mondhattunk, de olyat, ami épít, negatívát, pozitívát is. Gondolkodásra készítetett, és arra, hogy építően fogalmazzam meg a gondolataimat egy másik énekes számára. Ráadásul angol nyelven. Nagyon sokat tanultam ebből, és persze abból is, amikor én kerültem sorra. Azt gondolom, ebből a gondolataink megfogalmazásán kívül nagyon sok empátiát is lehet tanulni, hogy hogyan segítsük egymást.

Azt hiszem, szinte mindent össze tudtam foglalni, amit fontosnak tartottam. Nagyon örülök, hogy még az utolsó pillanatban kihasználtam ezt a lehetőséget, mindenkinek csak ajánlani tudom.